

UCHWAŁA NR 36/2026
SENATU UNIwersYTETU WROCLAWSKIEGO
z dnia 22 kwietnia 2026 r.

w sprawie nagród Prezesa Rady Ministrów

Na podstawie § 22 pkt 25 Statutu Uniwersytetu Wrocławskiego uchwalonego uchwałą Nr 102/2019 Senatu Uniwersytetu Wrocławskiego z dnia 29 maja 2019 r. (ze zm.), w związku z art. 28 ust. 1 pkt 16 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. 2024 poz. 1571, z późn. zm.) oraz § 7 ust. 4 pkt 1 lit. a rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 15 lipca 2024 r. w sprawie kryteriów i trybu przyznawania nagród Prezesa Rady Ministrów oraz wzoru wniosku o ich przyznanie (Dz. U. 2024 poz. 1099) uchwała się, co następuje:

§ 1. Senat Uniwersytetu Wrocławskiego pozytywnie opiniuje wnioski o nagrody Prezesa Rady Ministrów dla następujących osób:

- 1) za wyróżniającą się rozprawę doktorską:
 - a) dr Kamil Bicz – w dyscyplinie astronomia,
 - b) dr Bartłomiej Dudek – w dyscyplinie informatyka,
 - c) dr Aleksandra Zielińska – w dyscyplinie psychologia,
 - d) dr Paulina Korneluk – w dyscyplinie nauki o sztuce,
 - e) dr Iwo Wieczorek – w dyscyplinie nauki o ziemi i środowisku,
 - f) dr Daria Wojtala – w dyscyplinie nauki chemiczne,
 - g) dr Jakub Zbądzki – w dyscyplinie literaturoznawstwo,
 - h) dr Dawid Pieniężny – w dyscyplinie nauki o polityce i administracji,
 - i) dr Anna Barbarzak – w dyscyplinie stosunki międzynarodowe;
- 2) za wysoko ocenione osiągnięcia będące podstawą nadania stopnia doktora habilitowanego:
 - a) dr hab. Natalia Żarska – w dyscyplinie literaturoznawstwo,
 - b) dr hab. Katarzyna Zalas-Kamińska – w dyscyplinie nauki o polityce i administracji,
 - c) dr hab. Paweł Pluta – w dyscyplinie polonistyka;
- 3) za osiągnięcia w zakresie działalności naukowej, w tym twórczości artystycznej lub działalności wdrożeniowej: prof. dr hab. Artur Krężel – w dyscyplinie biotechnologia, nauki medyczne.

§ 2. Uzasadnienia wniosków zawierają załączniki nr 1-13 do niniejszej uchwały.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący Senatu UWr
Rektor *prof. R. Olkiewicz*

Załącznik nr 1

**Uzasadnienie wniosku o przyznanie nagrody Prezesa Rady Ministrów
za wyróżniającą się rozprawę doktorską:
dr Kamil Bicz – w dyscyplinie astronomia**

Rozprawa mgr. Kamila Bicza dotyczy szczegółowego badania aktywności magnetycznej gwiazd późnych typów widmowych (K–M), realizowanego poprzez analizę plam gwiazdowych oraz rozbłysków na podstawie danych z misji TESS oraz obserwacji naziemnych. Praca opiera się na czterech artykułach opublikowanych w czołowych czasopismach (2xApJ, ApJL, A&A), w których doktorant jest pierwszym i wiodącym autorem. W ramach badań mgr Bicz był współautorem trzech kodów analitycznych (BASSMAN, WARPFINDER, MFUEA), umożliwiających rekonstrukcję plam, detekcję rozbłysków i wyznaczanie ich parametrów z wysoką precyzją. W rozprawie przeanalizowano zarówno statystykę rozbłysków na kilku gwiazdach M, jak i zjawiska ekstremalne, w tym 27-godzinny rozbłysk na gwiazdzie CD-36 3202 oraz powiązaną z nim ewoluującą materię absorbującą emisję rozblyskową. Badania te dostarczyły pierwszych w literaturze oszacowań parametrów pętli rozblyskowych poza Słońcem, takich jak gęstość, tempo ekspansji i ograniczenia temperatury. Ostatnia część pracy wprowadza pół-empiryczną metodę szacowania maksymalnej temperatury rozblysków na podstawie amplitudy i typu widmowego gwiazdy, z potencjałem do zastosowań statystycznych. Recenzenci podkreślili spójność narracji, wysoki poziom wstępu i podsumowania, znakomitą orientację autora w literaturze oraz jego rzeczywisty, znaczący wkład w każdą z publikacji. Najmocniejszymi stronami doktoratu są: nowatorstwo metod, oryginalne wyniki dotyczące lokalizacji i własności rozblysków, wykrycie wcześniej nieopisanego zjawiska absorpcyjnego oraz imponująca umiejętność analizy danych obserwacyjnych. Warto podkreślić, że jego rozprawa doktorska została decyzją Rady Dyscyplin Naukowych Wydziału Fizyki i Astronomii UWr uznana za wyróżniającą na wniosek wszystkich trzech recenzentów, co jest wyrazem najwyższego uznania dla jakości jego pracy naukowej.

**Uzasadnienie wniosku o przyznanie nagrody Prezesa Rady Ministrów za wyróżniającą się rozprawę doktorską:
dr Bartłomiej Dudek – w dyscyplinie informatyka**

Zrozumienie faktycznej trudności problemów obliczeniowych jest jednym z głównych kierunków badań współczesnej informatyki teoretycznej. Wraz z gwałtownym wzrostem ilości dostępnych danych, rośnie potrzeba projektowania algorytmów zdolnych do ich efektywnego przetwarzania. Kluczowym narzędziem analizy algorytmów jest teoria złożoności obliczeniowej, która bada, jak czas działania zależy od rozmiaru danych. Tradycyjnie problemy dzieli się na „łatwe” i „trudne” w zależności od tego, czy można je rozwiązać w czasie wielomianowym. Jednak jest to niedostatecznie precyzyjne – algorytmy dla wielu formalnie „łatwych” problemów mają zbyt duży czas działania dla dużych danych.

W ostatnich latach wprowadzono bardziej precyzyjne metody, badające zależności pomiędzy problemami rozwiązywalnymi w czasie wielomianowym. Pozwoliło to sformułować warunkowe ograniczenia dolne, które wskazują, iż znaczące przyspieszenie algorytmu dla jednego problemu prowadzioby do przełomu w rozwiązaniu innego, opisywanego w podręcznikach od dekad problemu. Badania takie tworzą mapę powiązań między problemami o złożoności wielomianowej i stanowią przedmiot dziedziny zwanej złożonością drobnoziarnistą (fine-grained complexity); zwykle zainteresowanie skupia się na problemach podstawowych, które są wykorzystywane jako podprocedury w skomplikowanych algorytmach.

Rozprawa wpisuje się w ten nurt badań i dotyczy analizy problemów algorytmicznych na ciągach, drzewach i grafach. Jej celem jest zarówno projektowanie nowych, wydajniejszych algorytmów, jak i identyfikowanie powodów, dla których ich dalsze przyspieszenie jest mało prawdopodobne. W obu przypadkach wyniki otrzymano poprzez wykazywanie zależności pomiędzy pozornie niepowiązаныmi problemami.

Pierwszym wynikiem rozprawy jest wykazanie podkwadratowej równoważności między wszystkimi wariantami problemu 3LDT – uogólnienia klasycznego problemu 3SUM, polegającego na znalezieniu w zbiorze trzech liczb o sumie równej zeru. 3SUM jest jednym z trzech głównych problemów badanych w złożoności drobnoziarnistej, będącym podstawą wielorakich warunkowych ograniczeń dolnych, m. in. dla problemów geometrycznych. W rozprawie pokazano, że dla dowolnych nietrywialnych współczynników a_1, a_2, a_3 oraz wartości t problem wykrycia trzech elementów spełniających równanie $a_1x_1 + a_2x_2 + a_3x_3 = t$ jest równoważny problemowi 3SUM. Jednym z kluczowych elementów użytych do uzyskania powyższej równoważności jest konstrukcja Behrenda do znajdowania gęstych zbiorów nieposiadających podciągu arytmetycznego długości 3. Uzyskany wynik odpowiada również na otwarte od ponad dwudziestu lat pytanie dotyczące trudności wykrywania w zbiorze trzech liczb tworzących ciąg arytmetyczny [Jeff Erickson, 1999].

Drugim głównym wynikiem przedstawionym w rozprawie jest wykazanie równoważności trzech pozornie niezwiązanych problemów: zliczania cykli długości cztery w grafie, obliczania odległości kwartetowej między dwoma drzewami oraz zliczania wzorców długości cztery w permutacjach. Z uzyskanej równoważności wynika, że wszystkie te problemy są rozwiązywalne w tej samej złożoności czasowej (z dokładnością do czynników polilogarytmicznych), obecnie $O(n^{1,48})$. W przypadku dwóch ostatnich poprawia to najlepsze wcześniej znane algorytmy, a jednocześnie daje wspólne uzasadnienie dla trudności uzyskania algorytmów szybszych niż $O(n^{4/3})$. Kluczowym elementem dowodu jest technicznie złożona redukcja z problemu obliczania odległości kwartetowej do zliczania 4-cykli, wykorzystująca strukturę danych top trees. Problem wydajnego obliczania odległości kwartetowej był wcześniej dogłębnie badany w dziedzinie bioinformatyki i stopniowo poprawiano jego złożoność: począwszy od naturalnej $O(n^4)$ przez $O(n^3)$ [2005], $O(n^{2,688})$ [2011] aż po $O(n^2 \log n)$ [2013], a w przypadku drzew o ograniczonym stopniu d : $O(n^2 d^2)$, $O(n^2 d)$, $O(nd^9 \log n)$ oraz $O(nd \log n)$. Zaprezentowany algorytm o złożoności $O(n^{1,48})$ oraz $\tilde{O}(nd^{0,77})$ jest istotnym usprawnieniem najlepszych dotychczas znanych podejść dla tego problemu z ostatnich 15 lat.

Ostatni wynik pracy dotyczy problemu rozpoznawania online języków bezkontekstowych. Pokazano redukcję tego zadania do wielu instancji problemu mnożenia macierzy przez ciąg wektorów w trybie online, co prowadzi do nowego algorytmu działającego w czasie $\tilde{O}(n)$. Stanowi to pierwsze od prawie 30 lat usprawnienie najlepszego dotychczas znanego podejścia do tego problemu [Rytter, 1995].

Rozprawa oparta jest na pracach opublikowanych na międzynarodowych konferencjach: STOC 2019, STOC 2020 - core A* (200 pkt MNiSW), jedna z dwóch najbardziej prestiżowych

konferencji z informatyki teoretycznej CPM 2018, CPM 2024 - core B (70 pkt MNiSW), ISAAC 2020 - core A (140 pkt MNiSW). Za wyniki zaprezentowane w rozprawie przyznano następujące wyróżnienia:

- finalista Nagrody Open Mind za osiągnięcia z kombinatoryki, przyznawanej w trakcie 10th Polish Combinatorial Conference [2024] (jeden z trzech kandydatów do nagrody)
- stypendium START 2021 Fundacji Nauki Polskiej (jeden z dwóch laureatów w dziedzinie informatyki)
- nagroda za najlepszą pracę (Best Paper Award) na konferencji ISAAC 2020 za pracę pt. "Counting 4-Patterns in Permutations Is Equivalent to Counting 4-Cycles in Graphs", razem z P. Gawrychowskim.

**Uzasadnienie wniosku o przyznanie nagrody Prezesa Rady Ministrów za wyróżniającą się rozprawę doktorską:
dr Aleksandra Zielińska – w dyscyplinie psychologia**

Aleksandra Zielińska jest adiunktą w Instytucie Psychologii Uniwersytetu Wrocławskiego, gdzie uzyskała stopień doktora broniąc rozprawę zatytułowaną *Navigating Creativity: The Role of Self-Regulation in Creative Action*. Praca została przygotowana w formie cyklu pięciu artykułów naukowych i zgodnie z rekomendacjami wszystkich recenzentów wyróżniona w postępowaniu doktorskim.

Artykuły wchodzące w skład rozprawy A. Zielińskiej to prace pierwszoautorskie, opublikowane w międzynarodowych czasopismach o uznanej renomie i wysokim standardzie procesu recenzyjnego. Wśród nich znajdują się zarówno pisma specjalistyczne publikujące badania z zakresu psychologii twórczości (*Thinking Skills and Creativity, Journal of Creative Behavior, Psychology of Aesthetics, Creativity, and the Arts*), jak i wiodący periodyk w obszarze psychologii edukacji (*Contemporary Educational Psychology*). W publikacjach tych A. Zielińska wraz ze współautorami przedstawiła wyniki siedmiu badań empirycznych – korelacyjnych, eksperymentalnych, mikropodłużnych i jakościowych. W listopadzie 2025 roku rozprawa uzyskała pierwsze miejsce w konkursie na najlepszą pracę doktorską z obszaru edukacji organizowanym przez Instytut Badań Edukacyjnych – Państwowy Instytut Badawczy.

Zainteresowania badawcze A. Zielińskiej koncentrują się wokół problematyki samoregulacji działań twórczych. W swojej pracy doktorskiej autorka analizuje, w jaki sposób ludzie organizują swoje zachowanie, gdy mierzą się z problemami wymagającymi kreatywności: jak planują kolejne etapy pracy, monitorują jej przebieg, wprowadzają korekty i oceniają uzyskane rezultaty. Jest to obszar badawczy ważny nie tylko dla współczesnej psychologii twórczości, lecz także zagadnienie o szerszym znaczeniu. Wszędzie tam, gdzie poszukuje się rozwiązań dla nowych i złożonych problemów, wspiera innowacyjność czy dokonuje zmian w dotychczasowych sposobach funkcjonowania – tak w życiu prywatnym, jak i zawodowym – kreatywność i twórcze działanie mogą być nie tylko pomocne, ale również stanowić warunek konieczny osiągnięcia pożądaných efektów.

Problematyka ta jest jednak szczególnie podatna na zniekształcenia. W potocznym rozumieniu twórczość bywa bowiem kojarzona przede wszystkim z działaniem spontanicznym, zależnym od weny lub nagłego natchnienia, a przez to trudnym do systematycznego opisu i naukowej analizy. Badania przedstawione w rozprawie doktorskiej A. Zielińskiej przekonująco pokazują jednak, że takie ujęcie jest niewystarczające. Autorka dowodzi, że – podobnie jak inne złożone formy ludzkiej aktywności – działania twórcze opierają się na celowym zarządzaniu własnym zachowaniem, stopniowym rozwijaniu pomysłów oraz wykorzystywaniu różnorodnych strategii wspierających organizację i przebieg pracy. Badania te przyczyniają się zatem do przełamania uproszczonych wyobrażeń o twórczości i pogłębiania rozumienia mechanizmów leżących u podstaw twórczego działania.

Na podstawie prowadzonych badań A. Zielińska zaproponowała autorski model samoregulacji działań twórczych oraz opracowała narzędzie umożliwiające szerszy pomiar tych mechanizmów w badaniach nad kreatywnością. W swoich pracach wykazała znaczenie samoregulacji w aktywnościach twórczych podejmowanych przez różne grupy osób – dorosłych, młodzież oraz nauczycieli realizujących złożone projekty edukacyjne. Zidentyfikowała również uniwersalne mechanizmy sprzyjające powodzeniu działań twórczych w różnych dziedzinach, takich jak sztuka, nauka czy codzienne funkcjonowanie. Wreszcie wskazała metody stymulowania procesów samoregulacyjnych, które mogą sprzyjać osiągnięciu bardziej twórczych rezultatów. Uzyskane wyniki mają więc nie tylko znaczenie teoretyczne, lecz także wyraźny potencjał aplikacyjny i mogą stanowić podstawę projektowania programów wspierających kreatywność wśród dzieci, młodzieży i osób dorosłych, w tym profesjonalistów.

Rozprawa doktorska A. Zielińskiej wpisuje się w szerszy obraz jej aktywności naukowej. Kandydatka jest kierowniczką własnego projektu badawczego finansowanego przez Narodowe Centrum Nauki w ramach konkursu PRELUDIUM (projekt uzyskał finansowanie z pierwszego miejsca listy rankingowej) oraz wykonawczynią w innych przedsięwzięciach badawczych – zarówno finansowanych ze środków na naukę (m.in. OPUS czy SONATA BIS), jak i w projektach o charakterze wdrożeniowym (realizowanych m.in. przez Instytut Badań Edukacyjnych, Centrum Nauki Kopernik czy Ministerstwo Edukacji i Nauki). Za swoją aktywność naukową została uhonorowana nagrodą imienia Franka X. Barrona przyznaną przez 10 Dywizję Amerykańskiego Towarzystwa Psychologicznego (APA) osobom przed uzyskaniem stopnia

doktora za wybitny wkład w psychologię estetyki, kreatywności i sztuki. Jej osiągnięcia doceniło też środowisko naukowe Dolnego Śląska, przyznając A. Zielińskiej stypendium imienia Wincentego Stysia w dziedzinie nauk społecznych i humanistycznych.

Na podkreślenie zasługuje także aktywność redaktorska i recenzencka kandydatki. A. Zielińska pełni funkcję zastępcy redaktora (*associate editor*) czasopisma *The Journal of Creative Behavior* – jednego z najważniejszych periodyków w dziedzinie psychologii twórczości. Jest również członkinią rad redakcyjnych znaczących czasopism naukowych poświęconych tej problematyce (*Creativity Research Journal, Thinking Skills and Creativity, Creativity: Theories–Research–Applications*). Od początku kariery naukowej zrecenzowała ponad sto prac w międzynarodowych wydawnictwach. Jest także członkinią organizacji naukowych prowadzących badania interdyscyplinarne w zakresie twórczości i sztuki, w tym *The Society for the Psychology of Aesthetics, Creativity, and the Arts* (10 Dywizja Amerykańskiego Towarzystwa Psychologicznego) oraz *International Society for the Study of Creativity and Innovation*.

**Uzasadnienie wniosku o przyznanie nagrody Prezesa Rady Ministrów za wyróżniającą się rozprawę doktorską:
dr Paulina Korneluk – w dyscyplinie nauki o sztuce**

Rozprawa doktorska Pani mgr Pauliny Korneluk *Odczytać miasto, czyli Zamość wyobrażony (1772–1939). Architektura, urbanistyka, historia, pamięć, miejsca* została napisana pod moim kierunkiem oraz pod kierunkiem dr. hab. Aleksandra Łupienki (Instytut Historii im. Tadeusza Manteuffla Polskiej Akademii Nauk) jako promotora pomocniczego jest obszerną pracą złożoną z dwóch tomów: I tom tekstu liczy 481 stron, w tym 444 stron tekstu zasadniczego, 30 stron wykazu źródeł oraz 548 pozycji bibliograficznych, drugi tom zawiera 489 ilustracji. Praca uzyskała wyróżnienie nadane przez Radę Dyscypliny Nauk o Sztuce.

Praca dr Pauliny Korneluk ma charakter pionierski w szerokim odczytaniu dziejów miasta kresowego i ma potencjał wzorcotwórczy i inspirujący dla podobnych badań. Autorka wprowadziła, zasługujące na szczególne wyróżnienie, własne, autorskie analizy, przedstawiając rozwój architektoniczny, kulturowy, a przede wszystkim mentalny Zamościa na szerokim tle historycznym, politycznym i kulturowym. Bogata wiedza oparta na niemalże niezliczonej analizie źródeł i literatury nie tylko polskich, ale także, co niezwykle ważne i nowatorskie! ukraińskich i rosyjskich (autorka ukończyła na UW także studia filologiczne w dziedzinie ukrainistyki) pozwala ocenić tę pracę, jako bardzo ważny i nowatorski wkład w poznanie dziejów „architektury kresowej” przedstawiony z bardzo wielu punktów widzenia. Praca, moim zdaniem, wytycza nowe kierunki w dziedzinie historyczno-artystycznych badań Kresów i, szczególnie dziś chętnie badanych, miast pograniczy. Nie jest to typowa rozprawa z dziedziny historii sztuki, dysertacja łączy w inter- i transdyscyplinarny sposób różne badania kulturowe ukazując nowe spojrzenie na tradycyjny przedmiot badań dzieł architektury i przestrzeni miejskiej. Autorka wykazała się bardzo wysokimi umiejętnościami w poszukiwaniu nowych interpretacji „miasta kresowego”, a swoimi badaniami wpisała się w nowy nurt studiów w dziedzinie historii sztuki i architektury XIX i XX wieku.

Punkt wyjścia (część I „Terytorium i historia”) stanowią nieoczywiste rozważania na temat geograficznego położenia Zamościa i jego przynależności w różnych okresach historycznych do Rusi, Ziemi Chełmskiej, polskich Kresów, wreszcie stanowiącego centrum ordynacji Zamojskich. Nacisk położono na konfliktogenność tego obszaru na tle politycznym i religijnym. To pierwsze w badaniach dziejów Zamościa tak szerokie spojrzenie na jego geograficzno-historyczne położenie. W części II „Miasto realne i wyobrażone”, zasadniczej partii pracy (blisko 240 stron), autorka kontrastuje miasto realne z tym wyobrażonym w literaturze i kreowanym w różnych miejscach pamięci. Omówiono tu postać Jana Zamojskiego jako miejsca pamięci według teorii Pierra Nory, określając je jako czysto polskie i patriotyczne miejsce pamięci w kontrapunkcie do cerkwi św. Mikołaja jako symbolu władz rosyjskich służącemu kreacji prawosławnego i „obcego” miejsca pamięci. Szczególną uwagę poświęcono wyobrażeniom Zamościa, w tym szczególnie kreacji mitu twierdzy i Akademii Zamojskiej. Autorka podjęła także próbę określenia „produkcji przestrzeni” wg metodologii Henri Lefebvre’a opisując fragmenty miasta zaanektowane/zawłaszczane przez Polaków, Rosjan i Żydów, kreujących swoiste narodowe mikroprzestrzenie w zamkniętej twierdzy. Autorka zadaje tu niezwykle ważne pytanie czy Zamość, a szczególnie jego Rynek jako przestrzeń i architektura był odbierany jako „swój czy obcy”. Narracja skontekstualizowana jest z dziejami politycznymi Zamościa.

Ostatnia część pracy „Zamość narodowi przywrócony?” ma charakter podsumowania. Autorka, na podstawie omówionych wcześniej narracji, mitów, traum i miejsc pamięci zadaje fundamentalne pytania o polonizację *versus* repolonizację Zamościa poprzez kreację jego historii, architekturę, przestrzeń i ludzi w nim mieszkających, powraca też w tym kontekście do dziejów Chełmszczyzny, wreszcie wprowadza nas w historię miasta po 1945 r. i wpisanie go w PRL-owską narrację „odzyskanej Zamojszczyzny”.

Praca ta ma charakter nowatorski i wzorcotwórczy dla rozwoju dyscypliny naukowej: Nauki o sztuce, charakteryzuje się dużą innowacyjnością badawczą i znacznie wykracza poza wymagania stawiane pracom doktorskim w tej dziedzinie.

**Uzasadnienie wniosku o przyznanie nagrody Prezesa Rady Ministrów za wyróżniającą się rozprawę doktorską:
dr Iwo Wieczorek – w dyscyplinie nauki o ziemi i środowisku**

Rozprawa doktorska zatytułowana: "Rozwój jezior glacialnych na Svalbardzie od zakończenia małej epoki lodowej", dotyczyła pierwszej w historii badań, kompleksowej analizy dotyczącej ewolucji jezior glacialnych na Archipelagu Svalbard w latach 1936-2020. Analiza opierała się na wykorzystaniu szeregu archiwalnych zdjęć lotniczych i kompilacji ich z nowszymi zdjęciami satelitarnymi oraz pracą terenową. Takie podejście do badań pozwoliło na stworzenie jedynej na świecie analizy jezior glacialnych sięgającej aż końca małej epoki lodowej (na Svalbardzie przypada na przełom lat 20tych i 30tych XX w.). Dodatkowo, ze względu na wykorzystanie w pracy archiwalnych źródeł teledetekcyjnych, praca opierała się głównie na manualnej digitalizacji i obszernym przeglądzie literatury, co pozwoliło stworzyć bazę danych dla 566 jezior glacialnych w której uwzględniono m.in. wskaźniki morfometryczne wpływających na rozwój i zmiany zachodzące w strefach proglacialnych.

Analiza ta przede wszystkim uzupełniła lukę w światowych badaniach dotyczących jezior glacialnych, ale także pozwoliła na wskazanie Svalbardu, regionu o czterokrotnie szybszym tempie zmian klimatycznych względem globalnej średniej jako „laboratorium” obserwacji dotyczących jezior glacialnych jak i powiązanych geozagrożeń – Glacial Lakes Outburst Floods (GLOFs). Rozprawa doktorska składała się z czterech spójnych tematycznie artykułów, opublikowanych w międzynarodowych renomowanych czasopismach, z czego na uwagę szczególnie zasługują publikacje w *Journal of Glaciology* (IF 2,6) oraz *Land Degradation and Development* (IF 3,7). Na łamach poszczególnych czasopism, zostały poruszone takie przełomowe zagadnienia jak uwarunkowanie powstania poszczególnych typów jezior glacialnych z lokalną geologią, wykazanie cykliczności zjawisk GLOF względem szczytu sezonu ablacyjnego czy też wykazanie roli jaką odgrywają jeziora glacialne w retencji nie tylko wody słodkiej, ale także osadów tym samym włączając się w kaskadę procesów paraglacialnych zachodzących w ocieplających się regionach zlodowaconych. Wyniki dr Wieczorka przysłużyły się do tworzenia międzynarodowej bazy danych jezior glacialnych i powodzi glacialnych tworzonej na Alfred Wegener Institute w Poczdamie.

Determinacja autora do możliwości połączenia szerokich analiz teledetekcyjnych z badaniami terenowymi doprowadziła do otrzymania kolejno trzech grantów: Projekt *GLIS* finansowany przez Svalbard Integrated Arctic Earth Observing System (SIOS) celem zdobycia zdjęć lotniczych w sezonie letnim 2021 a następnie *Arctic Field Grant* ufundowany przez norweską radę naukową co umożliwiło przeprowadzenie kompleksowych prac terenowych nad Crammerbreane (płd.-zach. Svalbard), gdzie miało miejsce zjawisko GLOF. Ostatnim z grantów jest wciąż realizowany projekt *GLOWS – Jeziora i powodzie glacialne w ocieplającym się Svalbardzie* przyznany przez Narodowe Centrum Nauki w ramach konkursu PRELUDIUM22.

Dr Iwo Wieczorek w trakcie studiów doktoranckich nawiązał też wiele międzynarodowych współpracy z światowej sławy naukowcami dzięki ERASMUSINTERN odbytym kolejno u Prof. Jacoba Yde (Western Norway University of Applied Sciences) oraz Prof. Adama Emmera (Charles University in Graz), stypendium STER (NAWA) u Prof. Marka Furze (University Centre of Svalbard in Longyearbyen) oraz wymiany MOST u Prof. Marka Ewertowskiego (Uniwersytet Adama Mickiewicza w Poznaniu). Nawiązana współpraca doprowadziła między innymi do aktualnej realizacji stypendium im. Mieczysława Bekkera (NAWA) pod opieką wcześniej poznanego Prof. Adama Emmera. Warto podkreślić, że dr Iwo Wieczorek poza tematyką jezior glacialnych opracowywanych w ramach rozprawy doktorskiej symultanicznie zajmował się zagadnieniami fluwalnymi w rejonie Kotliny Jeleniogórskiej, szczególnie skupiając się na zagadnieniu historycznych zmian sieci hydrograficznej oraz ekstremalnymi zjawiskami susz i powodzi. Dotychczasowa praca dr Iwo Wieczorka została doceniona również przez Prezydenta miasta Wrocław poprzez nadanie stypendium dla najlepszych młodych naukowców w dziedzinie Nauk o Ziemi (im. Alfreda Jahna). W trakcie studiów doktoranckich Doktor Wieczorek wziął udział w dwóch ekspedycjach na Svalbard w ramach projektów CRIOS oraz HarSVAL oraz zdobywał doświadczenie w roli recenzenta artykułów nadsyłanych do międzynarodowych czasopism.

Rozprawa doktorska została obroniona 04.04.2025 r., podczas obrony zawniioskowano o wyróżnienie pracy. Uchwała w sprawie nadania stopnia naukowego doktora została przedłożona Radzie Dyscyplin Naukowych: Nauki o Ziemi i Środowisku oraz Geografia Społeczno-Ekonomiczna i Gospodarka Przestrzenna 25.04.2025 r. i przyjęta na tym samym posiedzeniu.

**Uzasadnienie wniosku o przyznanie nagrody Prezesa Rady Ministrów za wyróżniającą się rozprawę doktorską:
dr Daria Wojtala – w dyscyplinie nauki chemiczne**

Rozprawa doktorska zatytułowana: "Rozwój jezior glacialnych na Svalbardzie od zakończenia małej epoki lodowej", dotyczyła pierwszej w historii badań, kompleksowej analizy dotyczącej ewolucji jezior glacialnych na Archipelagu Svalbard w latach 1936-2020. Analiza opierała się na wykorzystaniu szeregu archiwalnych zdjęć lotniczych i kompilacji ich z nowszymi zdjęciami satelitarnymi oraz pracą terenową. Takie podejście do badań pozwoliło na stworzenie jedynej na świecie analizy jezior glacialnych sięgającej aż końca małej epoki lodowej (na Svalbardzie przypada na przełom lat 20tych i 30tych XX w.). Dodatkowo, ze względu na wykorzystanie w pracy archiwalnych źródeł teledetekcyjnych, praca opierała się głównie na manualnej digitalizacji i obszernym przeglądzie literatury, co pozwoliło stworzyć bazę danych dla 566 jezior glacialnych w której uwzględniono m.in. wskaźniki morfometryczne wpływających na rozwój i zmiany zachodzące w strefach proglacjalnych.

Analiza ta przede wszystkim uzupełniła lukę w światowych badaniach dotyczących jezior glacialnych, ale także pozwoliła na wskazanie Svalbardu, regionu o czterokrotnie szybszym tempie zmian klimatycznych względem globalnej średniej jako „laboratorium” obserwacji dotyczących jezior glacialnych jak i powiązanych geozagrożeń – Glacial Lakes Outburst Floods (GLOFs). Rozprawa doktorska składała się z czterech spójnych tematycznie artykułów, opublikowanych w międzynarodowych renomowanych czasopismach, z czego na uwagę szczególnie zasługują publikacje w *Journal of Glaciology* (IF 2,6) oraz *Land Degradation and Development* (IF 3,7). Na łamach poszczególnych czasopism, zostały poruszone takie przełomowe zagadnienia jak uwarunkowanie powstania poszczególnych typów jezior glacialnych z lokalną geologią, wykazanie cykliczności zjawisk GLOF względem szczytu sezonu ablacyjnego czy też wykazanie roli jaką odgrywają jeziora glacialne w retencji nie tylko wody słodkiej, ale także osadów tym samym włączając się w kaskadę procesów paraglacjalnych zachodzących w ocieplających się regionach zlodowaconych. Wyniki dr Wieczorka przysłużyły się do tworzenia międzynarodowej bazy danych jezior glacialnych i powodzi glacialnych tworzonej na Alfred Wegener Institute w Poczdamie.

Determinacja autora do możliwości połączenia szerokich analiz teledetekcyjnych z badaniami terenowymi doprowadziła do otrzymania kolejno trzech grantów: Projekt *GLIS* finansowany przez Svalbard Integrated Arctic Earth Observing System (SIOS) celem zdobycia zdjęć lotniczych w sezonie letnim 2021 a następnie *Arctic Field Grant* ufundowany przez norweską radę naukową co umożliwiło przeprowadzenie kompleksowych prac terenowych nad Crammerbreane (płd.-zach. Svalbard), gdzie miało miejsce zjawisko GLOF. Ostatnim z grantów jest wciąż realizowany projekt *GLOWS – Jeziora i powodzie glacialne w ocieplającym się Svalbardzie* przyznany przez Narodowe Centrum Nauki w ramach konkursu PRELUDIUM22.

Dr Iwo Wieczorek w trakcie studiów doktoranckich nawiązał też wiele międzynarodowych współpracy z światowej sławy naukowcami dzięki ERASMUSINTERN odbytym kolejno u Prof. Jacoba Yde (Western Norway University of Applied Sciences) oraz Prof. Adama Emmera (Charles University in Graz), stypendium STER (NAWA) u Prof. Marka Furze (University Centre of Svalbard in Longyearbyen) oraz wymiany MOST u Prof. Marka Ewertowskiego (Uniwersytet Adama Mickiewicza w Poznaniu). Nawiązana współpraca doprowadziła między innymi do aktualnej realizacji stypendium im. Mieczysława Bekkera (NAWA) pod opieką wcześniej poznanego Prof. Adama Emmera. Warto podkreślić, że dr Iwo Wieczorek poza tematyką jezior glacialnych opracowywanych w ramach rozprawy doktorskiej symultanicznie zajmował się zagadnieniami fluwialnymi w rejonie Kotliny Jeleniogórskiej, szczególnie skupiając się na zagadnieniu historycznych zmian sieci hydrograficznej oraz ekstremalnymi zjawiskami susz i powodzi. Dotychczasowa praca dr Iwo Wieczorka została doceniona również przez Prezydenta miasta Wrocław poprzez nadanie stypendium dla najlepszych młodych naukowców w dziedzinie Nauk o Ziemi (im. Alfreda Jahna). W trakcie studiów doktoranckich Doktor Wieczorek wziął udział w dwóch ekspedycjach na Svalbard w ramach projektów CRIOS oraz HarSVAL oraz zdobywał doświadczenie w roli recenzenta artykułów nadsyłanych do międzynarodowych czasopism.

Rozprawa doktorska została obroniona 04.04.2025 r., podczas obrony zawniioskowano o wyróżnienie pracy. Uchwała w sprawie nadania stopnia naukowego doktora została przedłożona Radzie Dyscyplin Naukowych: Nauki o Ziemi i Środowisku oraz Geografia Społeczno-Ekonomiczna i Gospodarka Przestrzenna 25.04.2025 r. i przyjęta na tym samym posiedzeniu.

**Uzasadnienie wniosku o przyznanie nagrody Prezesa Rady Ministrów za wysoko ocenione osiągnięcia będące podstawą nadania stopnia doktora habilitowanego:
dr Jakub Zbądzki – w dyscyplinie literaturoznawstwo**

Dysertacja „Łacińskie przekłady *Batrachomyomachii*” poświęcona jest analizie łacińskiej tradycji przekładowej greckiego poematu heroikomicznego *Batrachomyomachia* („Wojna żab z myszami”, dalej: „BM”) i jej roli w kształtowaniu europejskiej recepcji utworu od renesansu po wiek XX. Osią pracy jest porównawcze opracowanie łacińskich tłumaczeń utworu, które od XV wieku pełniły funkcję podstawowego medium jego obiegu: wykorzystywano je w edukacji szkolnej i uniwersyteckiej, w ćwiczeniach translatorskich i stylistycznych, w praktyce emulacyjnej poetów nowołacińskich oraz w refleksji filologicznej.

Uznaje się rozprawę doktorską Pana mgr. Jakuba Zbądzkiego pt. Łacińskie przekłady „*Batrachomyomachii*” za wyróżniającą Uchwałą 259a/2025 z dn. 29 kwietnia 2025 r.

W rozprawie Łacińskie przekłady „*Batrachomyomachii*” zastosowana została nowoczesna na gruncie literaturoznawstwa metoda badawcza, stylometryczna analiza tekstów (łacińskich przekładów poematu), która pozwoliła na uzyskanie rezultatów nieosiągalnych innymi metodami mających wysoką wartość merytoryczną. Praca reprezentuje wysoki poziom naukowy, zarówno w zakresie gromadzenia materiału (w wielu przypadkach trudnego do uzyskania, analizie zostały poddane 42 przekłady), jak i w obszarze rozwiązań badawczych, poczynając od kompozycji, poprzez konstrukcję wykładu i formułowanie wniosków. Rozprawa pod względem metodologicznym zachowuje równowagę między obserwacjami i wnioskami o charakterze tradycyjnym, filologicznym (aczkolwiek trafnie odwołującym się do aktualnego stanu badań) oraz metodami opartymi na nowoczesnych rozwiązaniach, wykorzystującymi metody komputerowe, aplikowanymi ze zrozumieniem ich możliwości i z dbałością o funkcjonalność wobec przedmiotu badań.

**Uzasadnienie wniosku o przyznanie nagrody Prezesa Rady Ministrów za wysoko ocenione osiągnięcia będące podstawą nadania stopnia doktora habilitowanego:
dr Dawid Pieniężny – w dyscyplinie nauki o polityce i administracji**

Dr Dawid Pieniężny uzyskał stopień naukowy doktora nauk społecznych w dyscyplinie nauki o polityce i administracji na podstawie Uchwały Nr 35/2025 Rady Dyscypliny Naukowej Nauki o Polityce i Administracji Wydziału Nauk Społecznych Uniwersytetu Wrocławskiego z dnia 4 kwietnia 2025 r. Jednoznacznie pozytywne recenzje pracy przedstawili: dr hab. prof. KUL Agnieszka Łukasik-Turecka, dr hab. prof. US Łukasz Tomczak i dr hab. prof. UŚ Agnieszka Turska-Kawa.

Przedłożona rozprawa doktorska pt. „Różnice w preferencjach wyborczych osób religijnych na tle podziału administracyjnego Kościoła katolickiego w Polsce w latach 2019–2023” została uznana przez Radę Dyscypliny za pracę o szczególnie wysokiej wartości naukowej. W związku z jej poziomem merytorycznym, oryginalnością problematyki badawczej oraz znaczącym wkładem w rozwój badań nad zachowaniami wyborczymi w Polsce, Rada Dyscypliny Naukowej Nauki o Polityce i Administracji Wydziału Nauk Społecznych Uniwersytetu Wrocławskiego podjęła w dniu 4 kwietnia 2025 r. Uchwałę Nr 36/2025 w sprawie wyróżnienia rozprawy doktorskiej dra Dawida Pieniężnego.

Podjęcie przez Radę Dyscypliny odrębnej uchwały o wyróżnieniu rozprawy doktorskiej stanowi formalne potwierdzenie jej ponadprzeciętnego poziomu naukowego oraz spełnienia najwyższych standardów pracy doktorskiej w dyscyplinie nauki o polityce i administracji. Wyróżnienie to stanowi również podstawę do zgłoszenia pracy do nagrody Prezesa Rady Ministrów za wyróżniającą rozprawę doktorską.

Rozprawa doktorska dra Dawida Pieniężnego stanowi oryginalne studium poświęcone analizie zróżnicowania preferencji wyborczych osób religijnych w Polsce. Autor podejmuje ambitną próbę połączenia badań nad zachowaniami wyborczymi, systemami partyjnymi oraz socjologią religii, wskazując na znaczenie struktury instytucjonalnej Kościoła katolickiego – w szczególności podziału administracyjnego na diecezje – jako czynnika różnicującego postawy polityczne wyborców.

Praca wyróżnia się wysokim poziomem metodologicznym oraz nowatorskim podejściem badawczym. Autor wykorzystał dane wyborcze i dane demograficzno-społeczne, łącząc metody ilościowe z pogłębioną interpretacją instytucjonalnego kontekstu funkcjonowania Kościoła katolickiego w Polsce. Pozwoliło to na sformułowanie nowych wniosków dotyczących relacji między religijnością a zachowaniami wyborczymi w Polsce, a także na wskazanie mechanizmów regionalnego zróżnicowania preferencji politycznych wyborców religijnych.

Wysoką wartość rozprawy doktorskiej potwierdza również dorobek naukowy autora związany z podejmowaną problematyką badawczą. Dr Dawid Pieniężny jest autorem i współautorem licznych publikacji naukowych dotyczących systemów wyborczych, zachowań wyborczych oraz relacji między religią a polityką, w tym artykułów opublikowanych w czasopiśmie indeksowanych w bazach Scopus i Web of Science.

Jego działalność naukowa obejmuje także udział w projektach badawczych finansowanych ze środków zewnętrznych, w tym w projekcie Narodowego Centrum Nauki dotyczącym wpływu zmian demograficznych na rynek wyborczy w Polsce.

Autor angażuje się również w działalność organizacyjną w środowisku naukowym, pełniąc funkcje w redakcjach czasopism naukowych oraz w strukturach Polskiego Towarzystwa Nauk Politycznych, gdzie odpowiada za wsparcie młodych badaczy.

Uwzględniając wysoki poziom merytoryczny rozprawy doktorskiej, jej oryginalność metodologiczną oraz znaczenie dla rozwoju badań nad zachowaniami wyborczymi i relacjami religii z polityką, a także potwierdzone uchwałą Rady Dyscypliny wyróżnienie pracy, należy uznać, że rozprawa doktorska dra Dawida Pieniężnego w najwyższym stopniu spełnia kryteria pracy wyróżniającej i dlatego w pełni zasługuje na rekomendację do nagrody Prezesa Rady Ministrów.

**Uzasadnienie wniosku o przyznanie nagrody Prezesa Rady Ministrów za wysoko ocenione osiągnięcia będące podstawą nadania stopnia doktora habilitowanego:
dr Anna Barbarzak – w dyscyplinie stosunki międzynarodowe**

Pani Anna Katarzyna Barbarzak przygotowała i obroniła z wyróżnieniem pracę doktorską pt. *Polityka surowców krytycznych jako polityka publiczna - uwarunkowania międzynarodowe i europejskie a rozwiązania polskie*.

Tematyka pracy wpisuje się w kluczowe obszary debaty zarówno naukowej, jak i publicystycznej odnoszące się do roli i znaczenia surowców krytycznych, polityki surowcowej państw i organizacji międzynarodowych dla współczesnych stosunków międzynarodowych. Surowce krytyczne stanowią nieodzowny element wysiłków ukierunkowanych na budowę przewag konkurencyjnych gospodarek narodowych, w tym także gospodarki Polski. Z uwagi na charakterystykę wydobycia, produkcji, łańcuchów dostaw, zastosowania, w najbliższych latach ujawnią się istotne wyzwania, związane nie tylko z bezpieczeństwem dostaw tych surowców, ale także – w szerszym wymiarze z kształtowaniem relacji międzynarodowych, jak też procesów technologicznych oraz gospodarczych, które będą musiały uwzględnić ten czynnik w znacznie większym stopniu niż dzisiaj.

Analiza tych procesów na gruncie teorii stosunków międzynarodowych stanowi cenne źródło informacji i dostarcza argumentów dla wyjaśnienia kluczowych parametrów nowych problemów z wykorzystaniem założeń wybranych teorii w nauce o stosunkach międzynarodowych, np. rosnącego geopolitycznego znaczenia problemów społeczno-ekonomicznych oraz zmiany układów w relacjach między państwami pod wpływem tychże zagadnień (teorie oparte na racjonalizmie – realizm, liberalizm), zmieniającej się roli państw w procesach globalizacji i integracji (*intergovernmentalism*, neo-funkcjonalizm, neo-instytucjonalizm), wzmocnionego znaczenia polityki publicznej dla określania zdolności państw do oddziaływania w wymiarze zewnętrznym (realizm neoklasyczny), czy też rozwoju polityk horyzontalnych i sektorowych jako elementu teorii neo-funkcjonalnych. Zagadnienie to jest także istotne z punktu widzenia wzmocnienia zdolności państwa do oddziaływania oraz współkształtowania procesów zewnętrznych, w tym w szczególności integracyjnych. Problem badawczy, stanowiący przedmiot niniejszej pracy, wpisuje się w dyskusję na temat rozwoju nauki o stosunkach międzynarodowych, z nadrzędnym założeniem, że zarówno empiryczno-analityczny, jak i normatywny aspekt tej analizy koncentruje się przede wszystkim na interesie państwa. Przy takim założeniu, surowce krytyczne konstytuują problem, który wymaga wyjaśnienia na gruncie wypracowanych w ostatnim stuleciu koncepcji stosunków międzynarodowych, opartych na zasadzie racjonalności (realizm, liberalizm, funkcjonalizm, instytucjonalizm).

Głównym celem niniejszej pracy doktorskiej, wypełniającym istniejącą lukę badawczą w literaturze naukowej, jest analiza zagadnienia surowców krytycznych w sposób systematyczny i koncepcyjny jako procesu rekonfigurującego rolę państw, organizacji międzynarodowych oraz publicznych i prywatnych podmiotów (interesariuszy) ich tworzących i legitymizujących w obszarze nauk społecznych, a w szczególności nauki o stosunkach międzynarodowych. Celowi głównemu zostały przyporządkowane cztery cele szczegółowe, które zdefiniowały strukturę niniejszej pracy doktorskiej:

1. Konceptualizacja zagadnienia surowców krytycznych jako przedmiotu działań w obrębie stosunków międzynarodowych i polityki publicznej.
2. Charakterystyka uwarunkowań egzo- i endogenicznych dla polityki UE w odniesieniu do rosnącej roli surowców krytycznych, znaczenie surowców krytycznych w procesach integracyjnych, rola UE dla kształtowania polityki państw członkowskich w odniesieniu do surowców krytycznych.
3. Określenie uwarunkowań polskich w odniesieniu do publicznej polityki surowców krytycznych jako źródła wzmocnienia potencjału państwa do oddziaływania na procesy międzynarodowe i budowania pozycji w relacjach międzypaństwowych.
4. Identyfikacja wyzwań i ich znaczenia dla publicznej polityki w odniesieniu do surowców krytycznych z uwzględnieniem wymiarów europejskiego i krajowego, rekomendacje dla rozwoju polityki Polski.

Przeprowadzona w ramach pracy doktorskiej analiza porównawcza wybranych aspektów polityki państw w odniesieniu do zagadnienia surowców krytycznych, z wykorzystaniem wybranych modeli analizy polityki publicznej, pozwala na określenie czynników polityki

wewnętrznej posiadających najważniejszy potencjał oddziaływania na środowisko międzynarodowe.

Ważnym aspektem pracy doktorskiej jest także analiza zagadnienia surowców krytycznych w kontekście procesów integracyjnych oraz ocena ich wpływu na kształtowanie percepcji w wymiarze polityki wewnętrznej państw w odniesieniu do tego zagadnienia. Kwestia europejskiej i krajowej surowcowej polityki publicznej jest i będzie jednym z kluczowych zagadnień dla obszaru stosunków międzynarodowych, mającą swoje implikacje dla międzynarodowej ekonomii politycznej (polityka przemysłowa, badawczo-rozwojowa, postęp technologiczny, polityka energetyczno-klimatyczna, zrównoważony rozwój społeczno-gospodarczy), uwarunkowań bezpieczeństwa międzynarodowego (kategoria interesu narodowego oraz siły w stosunkach międzynarodowych, w tym głównie zagadnienia dyplomacji ekonomicznej jako *soft power*), ale także funkcjonowania organizacji i instytucji międzynarodowych, w tym głównie Unii Europejskiej (regulacje prawa pierwotnego i wtórnego oraz ich znaczenie dla państw członkowskich oraz podmiotów publicznych i prywatnych).

Zdefiniowany problem badawczy oraz luka badawcza wpisują się w dyskusję na temat współczesnych wyzwań w wymiarze polityki zagranicznej i stosunków międzynarodowych. Zaproponowana praca i przeprowadzona w jej ramach analiza sprzyja rozwojowi dyscypliny nauki stosunki międzynarodowe. Zakres pracy badawczej oraz przeprowadzone badania terenowe osadzone zostały przede wszystkim na dwóch subdyscyplinach nauk o stosunkach międzynarodowych: subdyscyplinie nr 3: międzynarodowa ekonomia polityczna oraz subdyscyplinie nr 5: instytucje międzynarodowe.

Kluczowym i nowatorskim aspektem dysertacji są przeprowadzone badania terenowe w gronie kluczowych interesariuszy polskiego sektora surowców krytycznych. W wyniku badań, w których udział wzięło 27 przedstawicieli różnych grup interesariuszy (podmioty administracji publicznej, przedsiębiorstwa, ośrodki analityczne i badawczo-naukowe, podmioty zewnętrzne), uzyskano 479 odpowiedzi na pytania odnoszące się do przygotowania Polski do odpowiedzi na nowe wyzwania związane z zagadnieniem surowców krytycznych.

Celem badań terenowych było pozyskanie informacji na temat oceny stanu obecnego i pożądanego kierunku rozwoju polityki publicznej w Polsce, pozwalających na lepszą adaptację państwa do współczesnych horyzontalnych wyzwań, w wymiarze bezpieczeństwa, gospodarki, innowacyjności, czy też kształtowania polityki zagranicznej. Miały one na celu kompleksowe odniesienie się do stawianych pytań badawczych, a przez to wypełnienie określonej luki badawczej.

Efekty badań wykazują wysoki poziom implementacyjny ujęty w formie rekomendacji dotyczących pożądanego zmian oraz dalszych działań w obrębie polskiej polityki publicznej ukierunkowanej na zagadnienie surowców krytycznych, które umacniałyby pozycję Polski w dyskusji międzynarodowej w tym zakresie. Stanowiły one zatem dopełnienie dotychczasowej dyskusji oraz stanu wiedzy na ten temat. Ponadto badania wnoszą praktyczny aspekt zrealizowanej pracy badawczej – ich wyniki mogą wzbogacać dyskusję w odniesieniu do lepszej adaptacji do zewnętrznych wyzwań i uwarunkowań, które wymagają pilnej i adekwatnej reakcji ze strony państwa.

Niniejsza praca doktorska na wniosek recenzentów została wyróżniona, co znalazło swoje odzwierciedlenie w uchwale Rady dyscypliny Stosunki międzynarodowe Uniwersytetu Wrocławskiego z dnia 12 grudnia 2025 roku.

Dodać jednocześnie należy, iż Autorka pracy Pani dr Anna Katarzyna Barbarzak jest czynną członkinią polskiego korpusu dyplomatycznego. Jej bogate doświadczenie zawodowe związane z pełnieniem szeregu funkcji dyplomatycznych zostało w pełni wykorzystane w przygotowaniu pracy doktorskiej i było kluczowym czynnikiem wzmacniającym warstwę empiryczną oraz rekomendacyjną dysertacji. Na doświadczenie zawodowe Autorki składa się praca w strukturach MSZ RP i polskich placówkach dyplomatycznych, która obejmuje m.in.:

- stanowisko Ministra Pełnomocnego w Genewie (od 2022) – UNCTAD, WIPO, CERN, UNECE, ITU
- pracę w departamentach MSZ związanych z ONZ, prawami człowieka, dyplomacją ekonomiczną i komunikacją medialną (2011–2022)
- misje w ambasadach w Atenach i Waszyngtonie (2007–2019)
- wcześniejszą pracę w Departamencie Polityki Bezpieczeństwa MSZ (2002–2005)

Z racji swojej aktywności zawodowej Autorka pełniła prestiżowe funkcje, m.in.:

- przewodnicząca lub wiceprzewodnicząca komitetów UNCTAD i WIPO (2024–2025)
- organizatorka wydarzeń promujących polskie sektory gospodarki (biotech, gry, kreatywne) w WIPO (2023–2024)
- inicjatorka nominacji do nagrody UNESCO w 2022 r.

Pani dr Anna Barbarzak brała również udział w licznych projektach, m.in.:

- współorganizacja projektu „She Inspires: CEBS Women Designs” (2023)
- projekt dotyczący bezpieczeństwa dziennikarzy na Ukrainie (2022)
- inicjatywy dyplomacji ekonomicznej w latach 2013–2016

Jest także współautorką dwóch artykułów naukowych:

- Kwieciński L., Barbarzak A., 2025, “CRMs-oriented policies in Poland in the context of the EU policy developments”, *Ekonomia i Środowisko*, czasopismo punktowane: 100 pkt na liście MNiSW
- Kwieciński L., Barbarzak A., 2025, „Polityka surowców krytycznych jako element strategii bezpieczeństwa - stan obecny i wyzwania”, *Sprawy Międzynarodowe*, czasopismo punktowane: 70 pkt na liście MNiSW

Na zakończenie warto także wspomnieć, iż Pani dr Anna Barbarzak posiada udokumentowane certyfikaty językowe i uprawnienia:

- Cambridge Proficiency in English (1996)
- certyfikat z języka rosyjskiego (2001)
- egzamin służby cywilnej (2005)

**Uzasadnienie wniosku o przyznanie nagrody Prezesa Rady Ministrów za wysoko ocenione osiągnięcia będące podstawą nadania stopnia doktora habilitowanego:
dr hab. Natalia Żarska – w dyscyplinie literaturoznawstwo**

Dr hab. Natalia Żarska otrzymała stopień doktora habilitowanego w zakresie literaturoznawstwa wskazując jako główne osiągnięcie monografię Kryzys pokartezjańskiego podmiotu wpisany w przestrzeń. Rzecz o `Diablich eliksirach` E.T.A. Hoffmanna. Habilitantka postanowiła prowadzić w rozprawie hermeneutyczne badanie tej pierwszej powieści niemieckiego romantyka penetrując wykreowane w niej przestrzenie, rozpoznając ich tkankę symboliczną, dyskursywną, a jeśli to uzasadnione: rekonstruując ich historię, aby ustalić z jednej strony, jak dana przestrzeń została wytworzona przez człowieka, a z drugiej, jak ta sama przestrzeń tworzy człowieka, społeczności czy kultury. Recenzenci zwrócili uwagę na koherentność badań Habilitantki, łączenie badań nad romantyzmem z twórczością Jüngera, Eichendorffa i Hoffmanna w spójną całość. U wszystkich recenzentów pojawiło się mnóstwo aprobatywnych określeń dotyczących warsztatu hermeneutycznego, edycji i stylu narracji. Dostrzegli oni, uznając to za ważną zaletę, że czytelnik książki Natalii Żarskiej jest prowadzony za rękę, nigdy opuszczony, nigdy nie jest pozostawiony samemu sobie, nigdy też nie jest skazany na nadmiar domysłów albo konieczność jakiejś swojej niepewnej inwencji w miejsce pustych przestrzeni w pracy Habilitantki.

Wśród wypowiedzi Recenzentów znalazło się m.in. stwierdzenie prof. Pawła Zarychty, który docenił elastyczne traktowanie metodologii – krytyczny dialog z teoriami Foucaulta, geopoetyką i hermeneutyką; podkreślił samodzielność badawczą i bogactwo kontekstów (labirynty, klasztory, ogrody, lasy); chwalił styl i walor literacki rozprawy, a także ilustracje.

Ta opinia jest przykładowym elementem konkluzji dotyczącej pracy. Komisja habilitacyjna uznała monografię dr Natalii Żarskiej za dzieło oryginalne, erudycyjne i wartościowe, które jest ważnym osiągnięciem w badaniach nad romantyzmem i przestrzenią literacką.

Rozprawa habilitacyjna dr Natalii Żarskiej wnosi znaczny wkład w badania literaturoznawcze, świadczy o bardzo wysokim poziomie warsztatu badawczego Autorki i sytuuje się w czołówce osiągnięć habilitacyjnych w dyscyplinie literaturoznawstwo. Jej zalety w pełni uzasadniają przedstawienie jej do nagrody Prezesa Rady Ministrów.

**Uzasadnienie wniosku o przyznanie nagrody Prezesa Rady Ministrów za osiągnięcia w zakresie działalności naukowej, w tym twórczości artystycznej, lub działalności wdrożeniowej:
dr hab. Katarzyna Zalas-Kamińska – w dyscyplinie nauki o polityce i administracji**

Dr hab. Katarzyna Zalas-Kamińska uzyskała stopień doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie nauki o polityce i administracji na podstawie Uchwały Nr 58/2025 Rady Dyscypliny Naukowej Nauki o Polityce i Administracji Wydziału Nauk Społecznych Uniwersytetu Wrocławskiego z dnia 31 października 2025 r. w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego.

Podstawę postępowania habilitacyjnego stanowiło osiągnięcie naukowe pt. „Polska Pomoc. (Trudny) proces instytucjonalizacji a polityka”, opublikowane w formie monografii naukowej w 2024 r. Monografia ta stanowi pogłębione studium dotyczące procesu instytucjonalizacji polskiej współpracy rozwojowej oraz jej miejsca w systemie polityki zagranicznej i polityk publicznych państwa.

Osiągnięcie habilitacyjne dr hab. Katarzyny Zalas-Kamińskiej podejmuje problematykę o istotnym znaczeniu dla badań nad współczesną polityką międzynarodową oraz funkcjonowaniem państwa w systemie globalnej współpracy rozwojowej. Autorka analizuje proces kształtowania się polskiego systemu pomocy rozwojowej, wskazując na jego uwarunkowania instytucjonalne, polityczne i społeczne. W pracy przedstawiono zarówno genezę i ewolucję instytucji odpowiedzialnych za realizację tej polityki, jak i mechanizmy decyzyjne oraz relacje pomiędzy aktorami państwowymi i pozapaństwowymi uczestniczącymi w jej realizacji.

Monografia wyróżnia się wysokim poziomem teoretycznym oraz szerokim zakresem wykorzystanego materiału empirycznego. Autorka stosuje metody badawcze właściwe dla nauk o polityce i administracji, łącząc analizę instytucjonalną z perspektywą badań nad politykami publicznymi oraz nad rolą aktorów społeczeństwa obywatelskiego w procesach kształtowania polityki państwa. Dzięki temu praca wnosi istotny wkład w rozwój badań nad procesami instytucjonalizacji polityk publicznych oraz nad rolą państw Europy Środkowo-Wschodniej w międzynarodowym systemie współpracy rozwojowej.

Znaczenie osiągnięcia habilitacyjnego polega również na wypełnieniu istotnej luki badawczej w polskiej literaturze politologicznej. Dotychczasowe badania nad współpracą rozwojową Polski koncentrowały się przede wszystkim na analizie jej wymiaru praktycznego lub normatywnego. Praca dr hab. Katarzyny Zalas-Kamińskiej stanowi natomiast kompleksowe ujęcie procesu instytucjonalizacji tej polityki, osadzając go w szerszym kontekście transformacji polskiej polityki zagranicznej oraz ewolucji relacji między państwem a społeczeństwem obywatelskim.

Osiągnięcie habilitacyjne dr hab. Katarzyny Zalas-Kamińskiej jest częścią konsekwentnie rozwijanego programu badawczego dotyczącego międzynarodowej współpracy rozwojowej, dyplomacji publicznej oraz roli organizacji pozarządowych w polityce międzynarodowej. Program ten znajduje odzwierciedlenie w bogatym dorobku publikacyjnym autorki. W szczególności należy wskazać wcześniejszą monografię „Poles in Aid. Polskie organizacje pozarządowe w pomocy rozwojowej a dyplomacja publiczna” (2019), która stanowiła istotny etap w rozwijaniu badań nad relacją między pomocą rozwojową a dyplomacją publiczną.

Dorobek naukowy autorki obejmuje również liczne artykuły naukowe poświęcone problematyce współpracy rozwojowej, dyplomacji publicznej oraz roli organizacji pozarządowych w polityce międzynarodowej, publikowane zarówno w czasopiśmie krajowych, jak i zagranicznych.

Istotnym elementem działalności naukowej dr hab. Katarzyny Zalas-Kamińskiej jest także aktywność w międzynarodowym obiegu naukowym, obejmująca udział w konferencjach naukowych, projektach badawczych oraz programach współpracy akademickiej. Autorka prezentowała wyniki swoich badań m.in. podczas konferencji organizowanych przez międzynarodowe środowiska badawcze zajmujące się problematyką rozwoju i współpracy międzynarodowej.

Dorobek naukowy dr hab. Katarzyny Zalas-Kamińskiej ma również istotny wymiar praktyczny i ekspercki. Autorka współpracuje z instytucjami publicznymi oraz organizacjami pozarządowymi zajmującymi się współpracą rozwojową, przygotowując opracowania analityczne i raporty eksperckie wykorzystywane w debacie nad kształtem polskiej polityki rozwojowej. Szczególnie istotnym przejawem uznania dla kompetencji naukowych dr hab. Katarzyny Zalas-Kamińskiej było powołanie jej w latach 2020–2024 do Rady Programowej Współpracy

Rozwojowej przy Ministrze Spraw Zagranicznych, będącej organem opiniodawczo-doradczym odpowiedzialnym za konsultowanie strategicznych dokumentów polskiej polityki rozwojowej.

Uwzględniając wysoki poziom naukowy osiągnięcia habilitacyjnego, jego oryginalny wkład w rozwój badań nad polityką współpracy rozwojowej oraz znaczenie dla zrozumienia procesów instytucjonalizacji polityk publicznych w Polsce, należy uznać, że osiągnięcia naukowe dr hab. Katarzyny Zalas-Kamińskiej spełniają w ponadprzeciętnym stopniu kryteria dorobku naukowego stanowiącego podstawę nadania stopnia doktora habilitowanego.

W związku z powyższym wniosek o przyznanie dr hab. Katarzynie Zalas-Kamińskiej nagrody Prezesa Rady Ministrów za osiągnięcia naukowe będące podstawą nadania stopnia doktora habilitowanego jest w pełni uzasadniony.

**Uzasadnienie wniosku o przyznanie nagrody Prezesa Rady Ministrów za osiągnięcia w zakresie działalności naukowej, w tym twórczości artystycznej, lub działalności wdrożeniowej:
dr hab. Paweł Pluta – w dyscyplinie polonistyka**

Dr hab. Paweł Pluta otrzymał stopień doktora habilitowanego w zakresie polonistyki wskazując jako główne osiągnięcie monografię. *Lektura – rękopis – tekst. Wczesna twórczość literacka Józefa Maksymiliana Ossolińskiego*. Przyniosła ona zwieńczenie dotychczasowych badań dr. hab. Pawła Pluty nad spuścizną literacką Józefa Maksymiliana Ossolińskiego początkowego okresu twórczości. Trudność prowadzenia tych badań wynikała z faktu, że opublikował on za życia niewiele (jeden wiersz, przekłady i *Wiadomości historyczno-krytyczne*), a inne prace ukazywały się już po śmierci autora albo pozostawały w rękopisach w różnych bibliotekach. Kolejną przeszkodą okazał się stan badań nad archiwum i brak porządku w obrębie jednostek archiwalnych. Za cel badań dr hab. Pluta przyjął więc m.in. weryfikację dotychczasowego stanu wiedzy na temat literackich dokonań Ossolińskiego. Kwerenda w archiwum pozwoliła ustalić katalog jego dzieł oryginalnych, a wśród nich tekstów, które powstały na początku drogi twórczej. Autor przyjął założenie, że analiza owych utworów pozwoli dostrzec kształtowanie się świadomości literackiej i estetycznej Ossolińskiego. W tym celu zinterpretowane zostały cztery utwory: wiersz i trzy fragmenty prozatorskie, zaś rozważaniom nad nimi towarzyszy ich edycja, która pozwala zapoznać się z tekstami dotychczas znanymi z niedoskonałych wydań lub wcale nie funkcjonującymi w obiegu naukowym.

Recenzenci powołani w postępowaniu habilitacyjnym ocenili książkę bardzo wysoko. Np. prof. dr hab. Elżbieta Dąbrowicz-Płachecka uznała, że wypełnia ona lukę w dotychczasowym obrazie J. M. Ossolińskiego jako pisarza, a prof. dr hab. Roman Dąbrowski podkreślił widoczną w monografii skrupulatność naukową badacza, jego umiejętność docierania do źródeł, w tym nieznanych, oraz odwagę w formułowaniu wniosków, budowanych jednak zawsze na mocnych podstawach.

Te opinie są przykładami konkluzji dotyczących pracy. Komisja habilitacyjna uznała monografię dr. Pawła Pluty za dzieło oryginalne, erudycyjne i wartościowe, będące ważnym osiągnięciem w badaniach polonistycznych dotyczących polskiego oświecenia.

Rozprawa habilitacyjna dr. hab. Pawła Pluty wnosi znaczny wkład w badania polonistyczne, świadczy o bardzo wysokim poziomie warsztatu badawczego i edytorskiego Autora, sytuuje się na najwyższym poziomie osiągnięć badawczych w dyscyplinie polonistyka. Jej zalety w pełni uzasadniają przedstawienie jej do nagrody Prezesa Rady Ministrów.

**Uzasadnienie wniosku o przyznanie nagrody Prezesa Rady Ministrów za osiągnięcia
w zakresie działalności naukowej, w tym twórczości artystycznej, lub
działalności wdrożeniowej:
prof. dr hab. Artur Krężel – w dyscyplinie biotechnologia, nauki medyczne**

Prawidłowa kontrola homeostazy jonów metali takich jak Zn(II) i Cu(I), a także właściwe funkcjonowanie metaloproteiny i metaloproteiny zawierających motywy cysteinowe, stanowią fundament procesów regulujących życie komórkowe. Białka te uczestniczą w licznych szlakach metabolicznych, w tym w utrzymaniu równowagi redoks, procesowaniu DNA, transdukcji sygnałów oraz aktywacji odpowiedzi immunologicznej. Zaburzenia ich struktury, składu metalicznego lub dynamiki prowadzą do poważnych nieprawidłowości biologicznych, obejmujących m.in. uszkodzenia genomu, stres oksydacyjny czy dysfunkcje układu odpornościowego. Zrozumienie mechanizmów składania, stabilizacji, przechowywania i wymiany jonów metali w tych białkach jest zatem kluczowe dla nauk biologicznych, chemicznych oraz biomedycznych.

W ramach zgłaszanego osiągnięcia naukowego zespół kierowany przez prof. Artura Krężła dokonał szeregu odkryć znacząco poszerzających aktualny stan wiedzy o strukturze, funkcji i regulacji metalotionein, motywów cynkowych oraz kompleksów metaloprotein. W szczególności wykazano:

- nieznan wcześniej mechanizm metalacji metalotionein, obejmujące wpływ cystein na architekturę miejsc wiążących metale oraz mechanizmy stabilizacji form kompleksowych, kluczowych dla komórkowego buforowania cynku i miedzi,
- Odkrycie i opisanie zdolności buforujących Zn(II) w metalotioneinach roślinnych, zwierzęcych i bakteryjnych,
- nowatorskie spojrzenie na rolę metalotionein jako aktywnych regulatorów dystrybucji metali, a nie jedynie białek detoksykacyjnych,
- kluczowe zależności między strukturą motywów cynkowych a ich stabilnością termodynamiczną, obejmujące m.in. motyw palców cynkowych czynników transkrypcyjnych oraz motyw haczyka cynkowego białka Rad50, istotnego dla naprawy dwuniciowych pęknięć DNA,
- wpływ metali toksycznych (Hg(II), Cd(II), Ag(I)) na destabilizację kluczowych domen białek cynkowych, w tym ujawnienie genotoksycznych konsekwencji podstawienia jonów Zn(II) jonami toksycznymi w motywach białka Rad50 czy palcach cynkowych,
- regulację immunologiczną zależną od Zn(II), obejmującą dynamiczne i odwracalne składanie kompleksu CD4–Lck, które warunkuje aktywację limfocytów T i kształtuje odpowiedź komórkową układu odpornościowego,
- mechanizmy chelatowania i buforowania metali przez fitochelatyny, co wyjaśnia ich funkcjonowanie zarówno wobec metali toksycznych, jak i niezbędnych dla roślin,
- opracowanie innowacyjnych narzędzi bioanalitycznych, takich jak dwustopniowe znakowanie białek bogatych w cysteiny, metody integrujące spektrometrię mas wysokiej rozdzielczości i symulacje molekularne, oraz strategie selektywnej, zależnej od metali agregacji białek,
- opis mechanizmów uszkodzeń metaloprotein przez wybrane leki wiążące metale, co wnosi istotny wkład w zrozumienie molekularnych skutków działania farmaceutyków ingerujących w homeostazę metali.

Uzyskane wyniki, oprócz ich bezsprzecznie fundamentalnego znaczenia dla biochemii metali i biologii strukturalnej, posiadają również istotny potencjał aplikacyjny. Lepsze poznanie mechanizmów regulacji metaloprotein, w tym ich podatności na uszkodzenia oraz zależnej od metali kontrolowanej aktywacji, może przyczynić się do rozwoju m.in. nowych narzędzi inżynierii białek wykorzystujących motywy metalozależne, technologii bioanalitycznych opartych na metalokompleksach, rozwiązań ukierunkowanych na neutralizację toksycznych jonów metali, strategii terapeutycznych dotyczących zaburzeń homeostazy cynku i miedzi, w tym w chorobach neurodegeneracyjnych czy związanych z uszkodzeniami DNA.

Wyniki badań prof. Krężła zostały opisane w 31 publikacjach opublikowanych w renomowanych czasopiśmie o zasięgu międzynarodowym. Wszystkie te prace powstały przy wiodącym wkładzie aplikanta i jego zespołu. Osiągnięcia te spotkały się z uznaniem społeczności naukowej, co odzwierciedlają liczne cytowania oraz zaproszenia do wystąpień na konferencjach międzynarodowych.

Sumaryczny współczynnik IF tych prac to 266,6, co daje średni IF na pracę równy 8,6.
Sumaryczne punkty MNiSW to 4680.